

F. t. l. vedr. et centralt DNA-profilregister og retsplejeloven

4. Lovforslagets udformning*4.1. Udvidelse af DNA-profilregisterets persondel**4.1.1. Parallelitet til Fingeraftryksregisteret*

Som anført ovenfor i afsnit 1.1., er der stor lighed mellem DNA-profilregisteret og Fingeraftryksregisteret. De to registre har samme formål og funktion som centrale arbejdsredskaber for politiet til brug for identifikation af mulige gerningsmænd til forbrydelser. Som det fremgår ovenfor i afsnit 2.1., kan der ligesom ved fingeraftryk ikke udledes særligt personfølsomme informationer af de registrerede DNA-profiler. På den baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at der ikke foreligger sådanne særlige beskyttelseshensyn, at betingelserne for registrering i DNA-profilregisteret bør være strengere end for Fingeraftryksregisteret.

Fingeraftryksregisteret har eksisteret i godt 100 år og må anses for almindeligt anerkendt som et af politiets mest grundlæggende værktøjer. Strafferetsplejeudvalget har i betænkning nr. 1104/1987 om legemsindgreb under efterforskning, der ligger til grund for affattelsen af retsplejelovens kapitel 72, anført en række betragtninger om optagelse og registrering af fingeraftryk.

Strafferetsplejeudvalget har på side 53 i betænkning nr. 1104/1987 bl.a. anført, at det særligt i tyverisager, hvor recidivhyppigheden er stor, ofte er af væsentlig betydning for politiet, at man har mulighed for at identificere gerningsmanden ved hjælp af fingeraftryk optaget i anledning af tidligere forhold. De kan også være af betydning uden for straffesager, f.eks. ved eftersøgninger eller ved identifikationer, herunder også af dødfundne personer. Det er således Strafferetsplejeudvalgets opfattelse, at et fingeraftryksregister er et meget vigtigt arbejdsredskab for politiet ved opklaring af forbrydelser begået af recidivister, og at fingeraftryk derfor inden for nærmere fastsatte grænser bør kunne optages af sigtede, selvom optagelsen er uden betydning for efterforskningen i den konkrete verserende sag.

I relation til politiets opbevaring af fingeraftryk anføres det videre på side 89 f i betænkningen, at der efter Strafferetsplejeudvalgets opfattelse må lægges afgørende vægt på, at dette materiale ikke er egnet til ved forevisning at skabe mistanke om, at en bestemt person har været indblandet i kriminalitet. Fingeraftrykkene kan ikke genkendes af udenforstående, og misbrugsrisikoen bliver derfor minimal. Hertil kommer, at fingeraftryk uomtvisteligt er af stor betydning i identifikationsøjemed, og at der findes ikke få eksempler på, at fingeraftryk fra personer, der er blevet frifundet i en tidligere sag, eller mod hvem påtale er

opgivet, har været af afgørende betydning i senere sager. Derfor finder Strafferetsplejeudvalget, at politiet bør have lov til at opbevare alle fingeraftryk, der lovligt er optaget af sigtede personer.

Efter Justitsministeriets opfattelse gør Strafferetsplejeudvalgets betragtninger om optagelse og registrering af fingeraftryk sig tilsvarende gældende for DNA-profiler.

Det fremgår af Strafferetsplejeudvalgets udtalelse af 16. august 2004 om et udkast til lovforslaget, jf. bilag 1, side 8, at udvalget er enig i, at der – med den modifikation, der følger af forskellen i selve indgrebets karakter – må anses at være parallelitet mellem de karakteristika, der kendetegner DNA-profiler og fingeraftryk. Strafferetsplejeudvalget kan derfor tiltræde, at der kan være anledning til at gå videre med anvendelse af DNA-registrering efter lignende principper, som i en årrække har været gældende for registrering af fingeraftryk med henblik på senere identifikation.

På den baggrund finder Justitsministeriet, at der nu bør gælde de samme betingelser for optagelse af personer i DNA-profilregisteret som for Fingeraftryksregisteret, jf. nedenfor i afsnit 4.1.2.-4.1.4.

4.1.2. Kriminalitetskravet

Som det fremgår ovenfor, jf. afsnit 2.2. og 2.3., har politiet haft meget positive erfaringer med DNA-profilregisteret i efterforskningsøjemed. Det fremgår endvidere, at politiet med de nye teknologiske muligheder kan sikre biologiske spor ved stort set alle forbrydelsestyper. Efter de gældende regler kan de former for berigelseskriminalitet – navnlig indbrud – hvor der i praksis sikres flest sporfund, imidlertid ikke føre til registrering i persondelen. I medfør af DNA-profilregisterlovens § 2, stk. 2, nr. 1, kan der således alene ske registrering for berigelseskriminalitet af særlig grov beskaffenhed, jf. straffelovens § 286.

Efter Justitsministeriets opfattelse vil det styrke retshåndhævelsen markant, hvis der gives adgang til at registrere DNA-profiler af personer, der er eller har været sigtet for berigelseskriminalitet. Navnlig for så vidt angår indbrud må det forventes, at en sådan udvidelse af DNA-profilregisterets persondel vil medføre øgede opklaringsprocenter og på længere sigt vil kunne have præventiv effekt. Det skal i den forbindelse bemærkes, at der ved disse former for mere almindelig berigelseskriminalitet ofte savnes vidner, hvilket gør det vanskeligere for politiet at opklare sagerne ved hjælp af traditionelle efterforskningsskridt.

Også ved visse andre kriminalitetsformer vil et "genetisk fingeraftryk" kunne være et værdifuldt efterforskningsredskab for politiet, navnlig i situationer,